

Po dlouhé pochmurné zimě se celá krajina probouzí ze zimního spánku pod sněhovou peřinou. Přichází jaro. Rozespalé slunce o sobě pomalu dává vědět svým prozatím jemným dotykem paprsků. Po kraji se tak rozhostí pozitivní energie a pohoda.

Jaro má ze všech ročních období nejraději právě kvůli tomu, že se příroda probouzí, kvete a zbarvuje se barvami duhy. První krokusy, bledule a sněženky se nesměle prorůstají po zimě tvrdou hlínu, aby i ony mohly být pohlazeny slunečními paprsky. Ptáci se pomalu rozkukávají, začínají skládat nové melodie a zpívat své písně. Ráno se celá příroda probouzí do kraje posetého jemnou jinovatkou a pokrytého rosou, jemně nakladenou na okvětní lístky petrklíčů. Slunce už nespí tak dlouho jako v zimě, budík si nastavilo na trochu dřívější dobu, a tak na nás už po ránu ospale mžourá, východ slunce provází zpěv slavíků a zvědavých kosů, pějících nové árie. Večer přivítají červánky krvavé barvy a zároveň tak dají sbohem uspěchanému jarnímu dni.

Jaro se také nese v duchu počátku nového života. Své první krůčky zkouší zvířecí mláďata na zelenkavém travním přehozu prošívaném květinami. Ptáci si stavějí hnízda a své milostné balady jim k tomu šeptá nedaleký, po zimě přetékaající potok. Větve znavených stromů jsou obsypány drobkými pupeny a hráškově zelenými listy, tu a tam můžeme zahlédnout světle růžové poupě.

Hlávková Eliška V3.a